

Nieuwsbrief vanuit Driewegen over het Cornel Ngaleku Children Centre (CNCC), te Leto, Tanzania (nr.39) (19-02-2023)

Het was de bedoeling om dit keer een nieuwsbrief te schrijven vanuit Tanzania, waar we op 26 januari zijn aangekomen en van plan waren om pas begin maart weer terug te komen. Maar vanwege de slechte conditie van mijn zusje Inge zijn we eerder teruggekomen, nl al op 16 februari. We zijn net op tijd gekomen, hebben Inge nog kunnen knuffelen en zij is vrijdag de 17^e overleden. We zijn er verdrietig over, maar het was onvermijdelijk!

Ons verblijf in Tanzania:

In de avond van de 26^e januari werden we in Kilimanjaro Airport opgehaald door onze trouwe chauffeur van het CNCC, Juvenali. Na drie jaar afwezigheid was het bijzonder om elkaar weer te zien. En ook de geuren van het Tanzaniaanse land in de donkere warme avond kwamen weer duidelijk op ons af. We arriveerden rond half elf 's avonds bij het huis van Michael Shirima in de wijk Njiro, Arusha. Zoals altijd een mooi weerzien met elkaar.

De overgang was groot, van 0 gr. In Nederland naar 32 gr. In Arusha, zelfs in de avond. Iedereen zei dat het nog in geen 20 jaar zo warm is geweest in deze tijd van het jaar. Piet heeft er weinig last van en Olga kan er minder goed tegen. Maar we hebben onze tijd genomen om eraan te wennen en in het huis van Michael is het goed toeven, met een zwembadje in de tuin dat voor de afkoeling zorgt.

Meteen al de zaterdag na aankomst zijn we bij een grote partij geweest, waar Michael een van de eregasten was. Een vriend van hem nam na 45 jaar afscheid van de meeste van zijn functies, w.o. eigenaar /directeur van het Kibo Palace Hotel in Arusha, waar Olga bij de oprichting ervan in 2005 nog twee jaar in het bestuur heeft gezeten. Het was een bijzondere avond met speeches van half 7 tot half 11, bijzondere contacten aan tafel en een buffet met heerlijk eten en toen nog een dansje! Lekker geslapen ondanks de hitte!

De zondag erna om 10 uur naar de Engelse Katholieke Mis met Michael en verder wat lezen, hangen en bijkletsen met Michael.

De rest van de week hebben we allerlei ons bekende mensen op gezocht, gedineerd bij de beste vriendin van Triza en veel over haar gepraat met Michael, hetgeen hij heerlijk vindt. Zo langzamerhand kennen we heel wat mensen en is het leuk om hen weer terug te zien.

We wilden eigenlijk vrijdag de 3e februari naar het CNCC gaan, maar Michael vroeg ons nog een weekendje te blijven. Hij was behoorlijk gespannen over zijn "Book Launch" in Dar es Salaam deze maand, waar wel 250 mensen zouden komen en ook een afvaardiging van de regering. En hij had dus graag nog wat aanspraak van ons in het weekend.

In Arusha hebben we ook een bezoek gebracht aan de Jaffery Academy. Dit is een groot complex met een primary-en secondary school en een aparte school voor speciaal onderwijs aan dubbel gehandicapte kinderen van 4 – tot 18 jaar. Twee pittige vrouwen hebben hier de leiding, Sally en Namda en zij hopen ook binnenkort een huis te kunnen vinden, waar ze de kinderen die van de school gaan verder kunnen begeleiden naar werk toe.

Sally en Namda

Allerlei activiteiten in de klaslokalen

Ook hebben we een bezoek gebracht aan het project van de stichting “Nguvu Pamoja”(= Samen Sterk) van Matti en Monique Emonds. Dit is een prachtig project waar vrouwen een lening krijgen om een eigen bedrijfje op te zetten, zodat zij hun gezin kunnen onderhouden. De lening betalen zij terug en zo nodig kunnen zij nog een lening krijgen. Alles wordt geregeld in Arusha door een Tanzaniaanse vrouw, Fahtma, die in dienst is van de stichting en de vrouwen voortreffelijk begeleidt.

Een bedrijfje op de markt!

Fahtma van de stichting “Pamoja Nguvu” met Olga en Monique

Dinsdag 7 februari zijn we op weg gegaan naar het CNCC in het Rombo gebied. Onze kinderen hadden per mail met Michael de afspraak gemaakt, dat we niet zelf zouden rijden, dus kwam onze trouwe Juvenali ons weer ophalen. En dat was toch wel heel prettig, aangezien het een enorm drukke weg is van Arusha naar Moshi en er ook nog steeds veel politie aan het controleren is onderweg.

Vlak voor Moshi zijn we gestopt bij BOMA, de plaats waar Dixon nu woont en een restaurant heeft. Dixon was de chef-kok in de Maktau lodge bij het CNCC tot de corona pandemie begon. Een leuk weerzien en onderbreking van de reis.

Na Moshi is het klimmen naar het Rombo gebied, dat prachtig is en vol met bananenbomen en heel vruchtbaar.

Onze komst in het CNCC was , na drie jaar onderbreking, weer een groot, blij weerzien. Ondanks de droogte zag het er overal prachtig groen uit. Dankzij de waterborehole kan er af en toe gesproeid worden. Ook hier in het centrum en omgeving was het nog nooit zo warm geweest, dag en nacht boven de 30 gr. Geleidelijk aan kwamen de werkers en de zusters ons even begroeten en de kindertjes kwamen uit school en keken met grote ogen naar die twee witte mensen, Babu en Bibi.

Wij kennen de kinderen niet meer en zij ons ook niet. Er zijn nu vier kleine baby's en 25 oudere kindjes. Ook twee kinderen die echt niet naar huis kunnen en waar een pleeggezin voor wordt gezocht.

Enkele zusters waren ons bekend van een aantal jaren geleden. Maar zij worden elk jaar in januari weer vervangen!

Alle werkers zijn bekend, de meesten werken er al vanaf het begin.

De kinderen mooi aangekleed om naar de kerk te gaan!

Zondag 10 uur gaan alle kinderen en zusters naar de kerk in de buurt en wij zijn ook weer eens meegegaan. Het is een speciale kinderdienst voor de omgeving en er zitten wel 1000 kinderen in die allemaal prachtig zingen.

We zijn maar een week geweest in het CNCC vanwege de beslissing om vervroegd te vertrekken. In deze week hebben we natuurlijk veel gepraat met sr. Maria, de leidinggevende zuster en met Jacqueline de manager van de Lodge en coördinator van het CNCC. Zij is een waardevolle steun voor Michael.

De Maktau lodge begint weer wat aan te trekken na de pandemie, vooral in het weekend komen er mensen uit Kenia zwemmen en wat drinken.

Er wordt goed geprobeerd om toeristen aan te trekken via toeristenbureaus!

Er wordt ook geadverteerd om kantoren uit Moshi en Dar es Salaam hun personeelsuitjes te laten houden en voor een paar dagen te logeren in de Lodge en in de twee conferentiezalen in het centrum hun lezingen te geven.

We hebben natuurlijk onze trouwe hulp Evodia, die als een dochter voor ons is, uitgebreid opgezocht in Tarakea, waar zij met haar nu 1-jarige zontje Alexandra woont.

Evodia met zuster Anwarite
(in het Swahili eindigen alle namen op een "a", dus ook jongensnamen)

De kleine Alexandra Amani

De kleuterschool in het centrum heeft op dit moment 49 kinderen, waarvan 40 van buiten het centrum. Een van de zusters is er de leerkracht. De school is van 8 uur 's ochtends tot 12 uur geopend en verstrekt halverwege Uji (=Pap) aan de kinderen. De kinderen van buiten betalen een klein bedrag!

We namen op dinsdag 14 februari afscheid met een goed gevoel van over hoe alles er verloopt, maar ook met wat weemoed. We hopen er nog een keertje terug te komen, misschien eind van het jaar.

Na een nachtje weer in Arusha in het huis van Michael vertrokken we op 15 februari in de avond vanaf de Kilimanjaro Airport, waarna we op 16 februari in de ochtend arriveerden op Schiphol, opgewacht door onze drie dochters. Het was een bijzondere periode!

Met een warme groet van Piet en Olga